

Meget at kæmpe for

INSTALLATION: Jeg nåede ikke at se "M/S Anton", mens den lå til kaj i Aalborg, og havde tænkt at skrive disse linjer uden at have set den, andet end på papir i NORDJYSKE Stiftstidende, og på internettet. Men da en kollega gjorde opmærksom på, at det var muligt, endnu at nå at se den i Thisted havn, inden den skulle videre til Skive, Lemvig og afslutningsvis Grenå, fik jeg vendt bilen, og alligevel set det tankevækkende og smukke skib i Thisted havn, på en solrig sensommereftermiddag.

"M/S Anton" er en af "Levende Havs"-fiskekuttere, som i et samarbejde med billedhuggeren Jens Galschiøt (f.1954), Odense, har omdannet kutteren til en flydende kunstinstitution med 70 bronzeskulpturer, som forestiller 70 afrikanske, flygtninge. Det er andet år i træk, at fiskekutteren sejler rundt til de danske havnebyer. I år indledte den sin sejlads i Nyhavn i København. En af de frivillige medarbejdere, som rejser med rundt, for at formidle tankerne bag projektet samt forestå alt det praktiske, kunne fortælle, at "M/S Anton" måske kan ses i de øvrige skandinaviske lande de kommende år. Det er i hvert tilfælde visionen!

Og på spørgsmålet om, hvorfor Jens Galschiøts har valgt at lave et flygtningeskib, siger han: "Jeg har valgt at omdanne M/S Anton til et flygtningeskib, for at sætte fokus på, at hvis vi ikke hjælper den tredje verden med at kom-

me ud af fattigdommen, vil konsekvensen blive endnu større flygtningestrømme i fremtiden [...] Jeg har også valgt at modellere hver enkelt flygtning med en smuk, stolt og individuel udstråling, for at understrege at disse personer er mennesker som dig og mig, og derfor som os har krav på et anstændigt liv".

Jens Galschiøt blev især kendt i 1993, hvor skulpturen "Min indre Svinehund" turnerede rundt i europæiske byer. Han udfører sine internationale kunst-arrangementer, til forsvar af vores etiske humanistiske værdier, men er uafhængig af politiske, religiøse og økonomiske interesser.

Men tilbage til "M/S Anton". Skulpturerne er iklædt farvestrålende kapper i alle regnbuens farver, som peger på en mangfoldig verden. Kapper med et hav af forskellige mønstre i tekstiler af hør, silke og bomuld, ligesom andre er hentet fra gråskalaen i sort, hvidt og gråt og ensfarvede. Fiskekutteren, de sammenklemte flygtninge står i, er som hentet fra et af Guldaldermalerens marinebilleder, lyseblå med røde og grønne striber og stafferinger, hvide master og matchende lyseblå sejl. Det danske islæt understreges af det pæredanske, drengenavn - Anton, som dog har mange internationale genklange "Antonio" osv.

Det er denne pingpong med forskellige kulturers visuelle udtryksformer

og de klassiske bronzeskulpturer der findes i næsten alle kulturer, helt siden oldtiden, indsat i en kontekst, som hedder hav og himmel som ejes af alle, der så pludselig kan ses i "min" by, som er interessant, og stiller det vigtige spørgsmål. Hvad er egentlig dit og mit? Er der nogen, der har ret til at tage patent på noget?

Nordmanden Nordahl Grieg, skriver så smukt, at solskin, brød og ånd, ejes af alle, som vi netop blev mindet om, da nordmændene brød ud i fællessang ovenpå tragedien på Utøya, men nej, brød nok, ejes ikke af alle. Det er et af Jens Galschiøts budskaber. Derfor hænger der et banner mellem de to sejl på "M/S Anton" med inskriptionen: "FN's 2015 mål: STOP SULTEN". Og mens jeg sidder her og hamrer i tasterne tikker der en sms-besked ind, "send flere penge til Unicef", kan jeg mon overse den?

Der er meget at kæmpe for!

MARIA STENSGÅRD POULSEN er lektor i Gymnasieskolen. Cand. mag. i kunsthistorie og dansk, Aarhus Universitet. Censor på Lærer- og Pædagoguddannelsen i Danmark. Skribent ved North Art Magazine.

